EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 20.7.2016
COM(2016) 505 final

SPOROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU, SVETU IN NACIONALNIM PARLAMENTOM

o predlogu za direktivo o spremembi direktive o napotitvi delavcev - pregled v zvezi z upoštevanjem načela subsidiarnosti v skladu s Protokolom št. 2

1. UVOD

V svojih političnih usmeritvah[1] se je Komisija zavezala, da bo spodbujala bolj povezan in pravičnejši notranji trg. Unija je vzpostavila in zagotavlja delovanje notranjega trga, ki temelji na visoko konkurenčnem socialnem tržnem gospodarstvu, usmerjenem v polno zaposlenost in socialni napredek.

V tem okviru in v skladu z delovnim programom za leto 2016 je Komisija 8. marca 2016 sprejela predlog[2] za ciljno usmerjeno revizijo Direktive 96/71/ES o napotitvi delavcev[3]. Razlogi za ukrepanje in za politične odločitve iz predloga so razloženi v obrazložitvenem memorandumu, uvodnih izjavah predlagane direktive in poročilu o oceni učinka[4], ki je priloženo predlogu.

V osnovi je cilj predloga zagotoviti, da bodo pri uveljavljanju svobode opravljanja storitev v EU zagotovljeni enaki konkurenčni pogoji za podjetja in spoštovanje pravic delavcev. 20 let po sprejetju Direktive 96/71/ES je Komisija ugotovila, da ta glede na trenutne gospodarske in socialne razmere ne zagotavlja več takšnih pogojev. Zato je predložila predlog za zakonodajni ukrep. Cilj predloga Komisije je odpraviti specifične težave, opredeljene v več ciljno usmerjenih spremembah Direktive 96/71/ES.

Protokol št. 2 k Pogodbama o uporabi načel subsidiarnosti in sorazmernosti nacionalnim parlamentom omogoča, da izdajo obrazloženo mnenje, če menijo, da zakonodajni predlog ni skladen z načelom subsidiarnosti[5]. Če obrazložena mnenja nacionalnih parlamentov predstavljajo vsaj eno tretjino vseh glasov, dodeljenih nacionalnim parlamentom[6], mora Komisija predlog ponovno preučiti. Po ponovni preučitvi se Komisija lahko odloči, da bo predlog ohranila, ga spremenila ali umaknila, in svojo odločitev utemelji.

V roku iz člena 6 Protokola št. 2 je štirinajst domov nacionalnih parlamentov Komisiji poslalo obrazloženo mnenje, v katerem so trdili, da predlog Komisije, predstavljen 8. marca 2016, ni v skladu z načelom subsidiarnosti, s čimer se je sprožil postopek iz člena 7(2) navedenega protokola. Namen tega sporočila je odgovoriti na te pomisleke v zvezi z načelom subsidiarnosti.

V zvezi s tem bi Komisija želela opozoriti, da je krepitev vezi in ustvarjanje novega partnerstva z nacionalnimi parlamenti kot približevanje Unije državljanom ena izmed njenih prednostnih nalog[7]. Komisija poglabljanju znanja o posameznih državah znotraj

---

1 http://ec.europa.eu/priorities/docs/pg_sl.pdf.

2 COM(2016) 128 final, http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52016PC0128&qid=1459769597959&from=SL.

3 Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 96/71/ES z dne 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev (UL L 18, 21.01.1997, str. 1).

4 SWD(2016) 52 final.

5 Nacionalni parlamenti imajo na voljo osem tednov, da izdajo obrazloženo mnenje o osnutku zakonodajnega akta, in sicer od dneva njegovega prenosa v uradne jezike Unije.

6 Vsak nacionalni parlament ima po dva glasova; v primeru dvodomnih parlamentarnih sistemov ima vsak dom parlamenta po en glas.

7 Politične usmeritve Komisije, točka 10, „Unija demokratičnih sprememb“, zadnji odstavek: *„Odnos z nacionalnimi parlamenti je zame zelo pomemben, zlasti pri uveljavljanju načela subsidiarnosti.*

institucij ter krepitvi medsebojnega razumevanja in učinkovitih kanalov komunikacije med nacionalno in evropsko ravnjo pripisuje poseben pomen[8].

2. POSTOPEK

Postopek iz člena 7(2) Protokola št. 2 se osredotoča izključno na načelo subsidiarnosti, kot je opredeljeno v členu 5(3) Pogodbe o Evropski uniji (PEU)[9]. Zato morajo nacionalni parlamenti v obrazloženih mnenjih v skladu s členom 6 Protokola št. 2 navesti, zakaj menijo, da osnutek zakonodajnega akta ni skladen z navedenim načelom.

V roku iz člena 6 Protokola št. 2 je štirinajst domov v enajstih državah članicah izdalo obrazložena mnenja, s čimer se je sprožil postopek iz člena 7(2) Protokola št. 2. Gre za naslednje domove (število glasov v oklepajih): romunska poslanska zbornica (1), romunski senat (1), češka poslanska zbornica (1), češki senat (1), poljski sejm (1), poljski senat (1), litovski parlament (2), danski parlament (2), hrvaški parlament (2), latvijski parlament (2), bolgarska narodna skupščina (2), madžarska narodna skupščina (2), estonski parlament (2) in slovaški državni svet (2). Ta obrazložena mnenja predstavljajo 22 glasov[10].

Poleg tega je šest nacionalnih parlamentov (španski Cortes Generales, italijanska Camera dei Deputati, portugalska Assembleia da República, House of Commons Združenega kraljestva, francoski Sénat in italijanski Senato della Repubblica) v okviru političnega dialoga poslalo mnenja, da je predlog združljiv z načelom subsidiarnosti.

Komisija je sprožitev postopka iz člena 7(2) Protokola št. 2 javno potrdila 11. maja 2016, dan po izteku roka iz člena 6 Protokola št. 2.

V skladu s svojo zavezanostjo, da nacionalnim parlamentom zagotovi pomembnejšo vlogo pri postopku odločanja na evropski ravni, je Komisija obrazložena mnenja skrbno analizirala. Pred sprejetjem odločitve je z nacionalnimi parlamenti neposredno razpravljala o izraženih pomislekih, zlasti na srečanju Konference odborov za evropske zadeve (COSAC) 13. junija 2016, na katerem je potekala predhodna izmenjava mnenj, osredotočena na procesne vidike, ter srečanju 11. julija 2016, na katerem so potekali izčrpni pogovori v okviru širše razprave o socialni razsežnosti EU.

Proučil bom načine za izboljšanje interakcije z nacionalnimi parlamenti, kar bo Evropsko unijo približalo državljanom.“

[8] V poslanicah vsem članom Komisije je predsednik Komisije poudaril: „*Od vseh komisarjev želim, da se zavežejo novemu partnerstvu z nacionalnimi parlamenti: zaslužijo si posebno pozornost in želim (...), da člani Komisije pomembne predloge in pobude predstavijo in pojasnijo v nacionalnih parlamentih. Tako bomo poglobili znanje o posameznih državah znotraj institucij ter vzpostavili vzajemno razumevanje in učinkovite kanale komunikacije med nacionalno in evropsko ravnjo.“*

[9] Člen 5(3) PEU: „*V skladu z načelom subsidiarnosti Unija deluje na področjih, ki niso v njeni izključni pristojnosti, le če in kolikor države članice ciljev predlaganih ukrepov ne morejo zadovoljivo doseči na nacionalni, regionalni ali lokalni ravni, temveč se zaradi obsega ali učinkov predlaganih ukrepov lažje dosežejo na ravni Unije.*“

[10] Prag za sprožitev postopka iz člena 7(2) Protokola št. 2 je 19 glasov.

3. PREDLOG KOMISIJE ZA DIREKTIVO O SPREMEMBI DIREKTIVE O NAPOTITVI DELAVCEV

Predlog Komisije z dne 8. marca 2016 za direktivo o spremembi direktive iz leta 1996 o napotitvi delavcev na delo temelji na pravni podlagi notranjega trga, in sicer členih 53(1) in 62 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Napotitev delavcev je po naravi čezmejno vprašanje. Vsaka napotitev vpliva vsaj na dve državi članici. Pravila o napotitvi ustvarjajo pravice in obveznosti med osebami v različnih državah članicah, tj. med delodajalcem v državi članici izvora in delavcem, ki začasno prebiva v drugi državi članici. V posebnih okoliščinah je lahko poleg tega solidarno odgovoren tudi prejemnik storitev v tej drugi državi.

Napotitev delavcev ima zato ključno vlogo na notranjem trgu, zlasti pri čezmejnem opravljanju storitev. Komisija je zavezana krepitvi notranjega trga, kar med drugim pomeni, da je treba olajšati uveljavljanje svobode opravljanja storitev na splošno ter, v ožjem smislu, svobode opravljanja storitev podjetij, ki napotijo delavce. To je mogoče samo, če zakonodajni okvir, znotraj katerega se napotitev opravi, določa pravila, ki so jasna, pravična in izvršljiva.

Predlog Komisije uvaja tri glavne spremembe direktive iz leta 1996:

– prvič, predlog določa, da vsa obvezna pravila o plačilu za delo v državi članici gostiteljici veljajo za delavce, napotene v to državo članico. Pravila, ki so določena z zakonom ali splošno veljavnimi kolektivnimi pogodbami, postanejo obvezna za napotene delavce v vseh gospodarskih sektorjih. Če države članice v skladu s svojimi nacionalnimi pravili in praksami od podjetij zahtevajo, da naročila oddajajo samo tistim podizvajalcem, ki delavcem zagotavljajo enake pogoje o plačilu, kot so tisti, ki se uporabljajo za izvajalca, predlog državam članicam dovoljuje, da ta pravila uporabljajo tudi za podjetja, ki napotijo delavce na njihovo ozemlje;

– drugič, predlog določa, da morajo biti pogoji, ki se uporabljajo za čezmejne agencije, ki posredujejo delo delavcev, tisti, ki se v skladu s členom 5 Direktive 2008/104/ES uporabljajo za nacionalne agencije, ki posredujejo delo delavcev;

– tretjič, predlog določa, da se, če je predvideno trajanje napotitve več kot 24 mesecev ali če napotitev dejansko traja več kot 24 mesecev, država članica gostiteljica šteje za državo, v kateri se običajno opravlja delo. Na podlagi pravil uredbe Rim I[11] se zato za pogodbo o zaposlitvi takšnih napotenih delavcev uporablja delovno pravo države članice gostiteljice, če pogodbeni stranki nista izbrali drugega prava.

Predlog ne obravnava vprašanj iz direktive o izvrševanju iz leta 2014, katere namen je okrepitev instrumentov za boj proti izogibanju in goljufijam v zvezi z napotitvijo delavcev. Osredotoča se na vprašanja, ki se nanašajo na regulativni okvir Unije, ki ga določa prvotna direktiva iz leta 1996. Zato se predlog za usmerjeno revizijo direktive o napotitvi delavcev iz leta 1996 in direktiva o izvrševanju dopolnjujeta in vzajemno krepita.

[11] Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

4. PREGLED V ZVEZI Z UPOŠTEVANJEM NAČELA SUBSIDIARNOSTI

4.1 Načelo subsidiarnosti ter Protokol št. 2

V skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije[12] sodna presoja skladnosti z načelom subsidiarnosti zahteva ugotovitev, ali je lahko zakonodajalec Unije na podlagi dejanskih okoliščin štel, da se cilji načrtovanega ukrepa lažje dosežejo na ravni Unije. Sodišče tako pri oceni skladnosti z načelom subsidiarnosti priznava določeno diskrecijsko pravico institucij Unije. Enaka pravna opredelitev je potrebna pri pregledovanju zakonodajnih predlogov Komisije v skladu s Protokolom št. 2.

V skladu s členom 6 Protokola št. 2 morajo nacionalni parlamenti v obrazloženih mnenjih navesti, zakaj menijo, da osnutek zakonodajnega akta ni skladen z načelom subsidiarnosti. Ta pregled je torej omejen na ugotavljanje, ali je cilj predlagane revizije direktive mogoče lažje doseči na ravni Unije.

Ob upoštevanju, da bodo imeli vsi argumenti nacionalnih parlamentov pomembno vlogo v zakonodajnem postopku, jih namerava Komisija v okviru političnega dialoga posamično in podrobno obravnavati v dopisih zadevnim parlamentom.

4.2 Pomisleki nacionalnih parlamentov glede subsidiarnosti

Argumenti glede subsidiarnosti v obrazloženih mnenjih nacionalnih parlamentov so naslednji:

- obstoječa pravila so zadostna in primerna (točka 4.2.1);
- ukrepanje na ravni Unije ni primerno (točka 4.2.2);
- predlog ne priznava izrecno pristojnosti držav članic glede plačila in pogojev za delo in zaposlitev (točka 4.2.3);
- utemeljitev iz predloga glede načela subsidiarnosti je preskopa (točka 4.2.4.).

4.2.1 Obstoječa pravila so zadostna in primerna

Več nacionalnih parlamentov meni, da so trenutno veljavna pravila ustrezna, in sicer vsaj v primerih, ko veljavna direktiva državam članicam daje možnost, da presežejo splošna pravila (razširitev kolektivnih pogodb tudi izven gradbenega sektorja, začasni agencijski delavci). Estonski parlament navaja podoben argument glede delovnih pogojev napotenih delavcev.

Cilj predloga je vzpostaviti enake konkurenčne pogoje med domačimi in čezmejnimi ponudniki storitev in zagotoviti, da so delavci v vseh sektorjih gospodarstva, ki opravljajo delo v istem kraju, zaščiteni z enakimi obveznimi pravili, ne glede na to, ali gre za lokalne ali napotene delavce. Možnost, vendar ne obveznost, da države članice ta pravila uporabljajo tudi v drugih sektorjih poleg gradbeništva, tega cilja ne uresničuje v celoti. To dejansko pomeni, da se lahko države članice odločijo, da tega ne storijo, zato ni mogoče zagotoviti enakih konkurenčnih pogojev in zadostne zaščite napotenih delavcev v drugih sektorjih. Obveznosti za vse države članice, da uporabljajo pravila v vseh gospodarskih sektorjih, ni mogoče določiti na nacionalni ravni, ampak jo je treba vzpostaviti na ravni Unije. Zato Komisija meni, da je cilj predloga glede te točke mogoče lažje doseči na ravni Unije.

[12] Zadeva C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, točka 218.

Enako velja za obveznost držav članic, da uporabljajo enake pogoje za čezmejne začasne agencijske delavce in nacionalne začasne agencijske delavce.

Bolgarska narodna skupščina, češki senat, estonski parlament, madžarska narodna skupščina, litovski parlament, latvijski parlament, romunska poslanska zbornica in slovaški državni svet trdijo, da bi morala uskladitev plač med državami članicami izhajati iz nadaljnjega gospodarskega razvoja, ne pa iz zakonodajnih ukrepov Unije. V zvezi s tem je treba opozoriti, da cilj predloga ni uskladitev plač med državami članicami. Predlog le zagotavlja, da obvezna pravila o plačilu za delo v državi članici gostiteljici veljajo tudi za delavce, napotene v to državo članico. Poleg tega dejstvo, da gospodarski razvoj lahko sčasoma prinese večjo konvergenco plač, ne izključuje potrebe po zagotavljanju (tudi v vmesnem obdobju) enakih konkurenčnih pogojev za podjetja in ustrezne zaščite napotenih delavcev.

4.2.2 Ustrezna raven ukrepanja

Vsa obrazložena mnenja, razen mnenje danskega parlamenta, navajajo, da je cilj ukrepa mogoče lažje doseči na ravni držav članic ali da Komisija ni v zadostni meri dokazala, da bi bilo ukrep treba izvesti na ravni Unije.

Nekateri nacionalni parlamenti, ki so predložili obrazložena mnenja, trdijo, da to še zlasti velja za nekaj predlaganih pravil: razširitev uporabe splošno zavezujočih kolektivnih pogodb prek gradbenega sektorja (bolgarska narodna skupščina, češka poslanska zbornica in češki senat) ter pravila o podizvajalskih verigah in o začasnih agencijskih delavcih (poljski sejm in senat). Madžarska narodna skupščina meni, da z uvedbo pojma „plačilo za delo“ namesto trenutnega pojma „minimalne urne postavke“ predlog ne zagotavlja nobene dodane vrednosti, saj naj pojem „plačilo za delo“ ne bi bil dovolj jasen.

Kot je navedeno v oddelku 3, so cilji predloga olajšati pravilno delovanje notranjega trga, zlasti uveljavljanja svobode opravljanja storitev, ob hkratnem zagotavljanju enakih konkurenčnih pogojev med nacionalnimi in čezmejnimi ponudniki storitev, ustrezne zaščite napotenih delavcev ter jasnosti in predvidljivosti pravnega okvira, ki se uporablja za napotene delavce. Komisija meni, da so ti cilji soodvisni in se lahko lažje dosežejo na ravni Unije. Če bi države članice za dosego ciljev iz osnutka zakonodajnega akta ukrepale enostransko na državni ravni, bi njihovi ukrepi lahko vodili k razdrobljenosti notranjega trga, kar zadeva svobodo opravljanja storitev.

Že s sprejetjem direktive iz leta 1996 in nato še s sprejetjem direktive o izvrševanju leta 2014 se je zakonodajalec Unije odločil, da je olajšanje uveljavljanja svobode opravljanja storitev ob zagotavljanju enakih konkurenčnih pogojev med nacionalnimi in čezmejnimi ponudniki storitev in ustrezne zaščite napotenih delavcev mogoče lažje doseči na ravni Unije. Direktiva je vzpostavila regulativni okvir za napotitev delavcev na ravni Unije ob upoštevanju čezmejne narave napotitve delavcev in tega, da bi, če bi države članice ukrepale enostransko na državni ravni, njihovi ukrepi lahko vodili k razdrobljenosti notranjega trga glede svobode opravljanja storitev.

S tem predlogom Komisija omogoča lažje uveljavljanje pravic iz člena 57 PDEU, v skladu s katerim lahko ponudnik, zato da zagotovi storitev, začasno izvaja svojo dejavnost v državi članici, v kateri se ta storitev opravlja, pod enakimi pogoji, kakršne ta država predpisuje svojim državljanom.

S posameznimi ukrepi držav članic prav tako ne bi bilo mogoče doseči še enega pomembnega cilja ukrepov, in sicer zagotavljanja pravne skladnosti celotnega notranjega trga in jasnosti pravnega okvira, ki se uporablja za napotene delavce, saj bi se zaščita, ki bi je bili deležni, razlikovala glede na pristop države članice gostiteljice. Dejstvo, da pravni okvir na ravni Unije ni dovolj harmoniziran, prispeva k preslabem poznavanju pravic tako s strani delavcev kot tudi s strani podjetij uporabnikov in agencij za zagotavljanje začasnega dela.

Iz navedenih razlogov Komisija meni, da je cilje njenega predloga mogoče najlažje doseči na ravni Unije.

4.2.3 Pomanjkljivo izrecno priznavanje pristojnosti držav članic

Za danski parlament je pomislek o subsidiarnosti posledica dejstva, da v predlogu v nasprotju z Direktivo 96/71/ES ni izrecno omenjena pristojnost držav članic glede opredelitve plačila ter pogojev za delo in zaposlitev.

Vendar predlog Komisije v celoti in nedvoumno spoštuje pristojnost držav članic, da v skladu s svojo nacionalno zakonodajo in prakso določijo plačilo za delo ter druge pogoje za delo in zaposlitev, ter to tudi izrecno navaja. V uvodni izjavi št. 12 je navedeno: „*Države članice so pristojne za določitev pravil o plačilu za delo v skladu z nacionalnim pravom in prakso*.“ Poleg tega besedilo, predlagano za spremembo člena 3(1), v prvem odstavku jasno navaja, da so pogoji za delo in zaposlitev, ki se morajo uporabljati za napotene delavce, tisti, ki so v državi članici, v kateri se opravlja delo, urejeni z zakonom ali splošno veljavnimi kolektivnimi pogodbami. Predlagana sprememba plačilo za delo opredeljuje kot „*vse elemente plačila, ki so obvezni na podlagi nacionalnih zakonov in drugi predpisov, kolektivnih pogodb ali arbitražnih odločb, razglašenih za splošno uporabne, in/ali – če ni sistema za razglasitev kolektivnih pogodb ali arbitražnih odločb za splošno uporabne – drugih kolektivnih pogodb ali arbitražnih odločb v smislu drugega pododstavka odstavka 8 v državi članici, na ozemlje katere je delavec napoten*.“

Predlog torej ne ureja plačila za delo niti ga ne opredeljuje, prav tako pa ne opredeljuje elementov plačila na ravni Unije. Določa samo, da bi se obvezna pravila o plačilu za delo, kot so določena v državah članicah, morala na nediskriminatoren način uporabljati za lokalne in čezmejne ponudnike storitev ter lokalne in napotene delavce.

Danski parlament trdi tudi, da predlog sproža dvome o pristojnosti držav članic, da določijo pogoje, ki se uporabljajo za začasne agencijske delavce. Danski parlament ne izpodbija možnosti za ukrepanje Unije na tem področju ali dejstva, da možnost, ki je določena v direktivi iz leta 1996, v predlogu postaja obveznost. Po mnenju danskega parlamenta je pristop z izrecnim sklicevanjem na člen 5 Direktive 2008/104/ES tisti, ki bi lahko izpodbijal nacionalno pristojnost.

Za olajšanje čezmejnega opravljanja storitev s strani agencij za zagotavljanje začasnega dela ob hkratnem zagotavljanju enakih konkurenčnih pogojev in zadostne zaščite za agencijske delavce je primerno zagotoviti, da so čezmejni agencijski delavci deležni enakih pravic, kot so tiste, ki jih Direktiva 2008/104/ES zagotavlja za nacionalne začasne agencijske delavce. To načelo ne posega v pristojnost vsake države članice, da določi navedene pravice.

4.2.4 Pomanjkljiva utemeljitev

Več nacionalnih parlamentov meni, da Komisija ni ravnala v skladu z zahtevo iz člena 5 Protokola št. 2 k Pogodbi[13], ki določa, da se osnutki zakonodajnih aktov utemeljijo glede na načeli subsidiarnosti in sorazmernosti, saj je utemeljitev v obrazložitvenem memorandumu predloga preskopa.

Ta pomislek so izpostavili bolgarska narodna skupščina, češka poslanska zbornica, češki senat, hrvaški parlament, madžarska narodna skupščina, latvijski parlament, poljski sejm, romunski senat in slovaški državni svet.

Glede na sodno prakso Sodišča[14] obveznost obrazložitve pravnih aktov iz drugega pododstavka člena 296 PDEU pomeni, da morajo zadevni ukrepi vsebovati navedbo razlogov, zaradi katerih jih je institucija sprejela, tako da lahko Sodišče uveljavlja svojo pristojnost sodnega nadzora in se države članice in njihovi zadevni državljani lahko seznanijo s pogoji, pod katerimi so institucije Unije uporabile Pogodbo. Sodišče je v isti sodbi implicitno in razmeroma omejeno obrazložitev označilo kot zadostno za utemeljitev skladnosti z načelom subsidiarnosti. V novejši sodbi je Sodišče pojasnilo, da se spoštovanje obveznosti obrazložitve z vidika načela subsidiarnosti presoja ne le glede na besedilo spornega akta, temveč tudi glede na njegov kontekst in okoliščine posameznega primera[15]. Sodišče zlasti preuči, ali predlog Komisije in njena ocena učinka vsebujeta dovolj elementov, iz katerih so jasno in nedvoumno razvidne prednosti, povezane z ukrepanjem na ravni Unije, in ne na ravni držav članic[16].

V tem primeru je v obrazložitvenem memorandumu v zvezi s subsidiarnostjo navedeno: „Sprememba obstoječe direktive je mogoča samo s sprejetjem nove direktive.“ Ta izjava je sicer jedrnata, vendar jo dopolnjujejo uvodne izjave osnutka direktive in priloženo poročilo o oceni učinka.

Iz uvodnih izjav osnutka direktive je jasno razvidno, zakaj je potrebno ukrepanje na ravni Unije za izboljšanje nekaterih elementov regulativnega okvira Unije o napotitvi delavcev.

Kot je navedeno že zgoraj, uvodna izjava št. 12 pojasnjuje, da države članice ostajajo *„pristojne za določitev pravil o plačilu za delo v skladu z nacionalnim pravom in prakso*.“

Poleg tega poročilo o oceni učinka, ki je priloženo predlogu, vsebuje natančnejšo oceno glede upoštevanja načela subsidiarnosti in sorazmernosti predloga[17].

---

[13] Člen 5 Protokola št. 2 določa: „*Osnutki zakonodajnih aktov se utemeljijo glede na načeli subsidiarnosti in sorazmernosti. Vsak osnutek zakonodajnega akta mora vsebovati izjavo s podrobnimi podatki, ki omogočajo oceno njegove skladnosti z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti. Ta izjava mora vsebovati podatke o predvidenih finančnih učinkih osnutka, pri direktivah pa tudi o vplivu na predpise, ki jih morajo sprejeti države članice, po potrebi vključno z regionalno zakonodajo.“*

[14] Zadeva C-233/94, *Nemčija proti Parlamentu in Svetu*, EU:C:1997:231, točka 25.

[15] Zadeva C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, točka 225. Glej tudi sodbo v zadevi C 508/13, *Estonija proti Parlamentu in Svetu*, EU:C:2015:403, točka 61.

[16] Zadeva C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, točka 226.

[17] Točka 2.6 poročila navaja: „*Regulativni okvir za napotitev delavcev med državami članicami se lahko vzpostavi samo na ravni EU. Cilji so olajšati čezmejno opravljanje storitev prek napotitve delavcev z izboljšanjem jasnosti in preglednosti veljavnih pravil trga dela v država članici gostiteljici napotenih delavcev ter zagotoviti enake konkurenčne pogoje za konkurenco pri opravljanju storitev med podjetji,*

Komisija meni, da ti podatki zadostujejo, da lahko tako zakonodajalec Unije kot nacionalni parlamenti presodijo, ali je zadevni osnutek zakonodajnega akta v skladu z načelom subsidiarnosti.

5. ZAKLJUČEK

Glede na navedeno Komisija ugotavlja, da je njen predlog za usmerjeno revizijo Direktive 96/71/ES o napotitvi delavcev z dne 8. marca 2016 skladen z načelom subsidiarnosti iz člena 5(3) PEU in da predloga ni potrebno umakniti ali ga spremeniti. Komisija ga bo zato ohranila.

Z namenom sprejetja predlagane direktive bo Komisija z vsemi nacionalnimi parlamenti nadaljevala politični dialog o vseh argumentih, ki presegajo vprašanje skladnosti z načelom subsidiarnosti, in je o teh pomislekih pripravljena razpravljati z Evropskim parlamentom in Svetom.

---

ki napotijo delavce, in lokalnimi podjetji v državi članici gostiteljici, obenem pa zagotoviti, da imajo napoteni delavci v času dela v državi članici gostiteljici ustrezno raven zaščite. Za spodbujanje svobode opravljanja čezmejnih storitev na podlagi člena 56 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) je utemeljeno ukrepanje EU v obliki direktive. Direktiva trenutno za vso EU določa enoten regulativni okvir, ki določa trdno jedro pravil zaščite v državi članici gostiteljici, ki jih je treba uporabljati za napotene delavce ne glede na njihovo vsebino. Zato ob doslednem spoštovanju načela subsidiarnosti države članice in socialni partnerji na ustrezni ravni ostajajo pristojni za vzpostavitev svoje delovne zakonodaje, organizacijo sistema določanja plač in določitev ravni plačila za delo in njegovih elementov v skladu z nacionalnim pravom in praksami. Predvidena pobuda tega pristopa ne spreminja. Zato spoštuje načeli subsidiarnosti in sorazmernosti in ne posega v pristojnost nacionalnih organov in socialnih partnerjev.“